

Jämställdhetspolitiskt manifest

Presenterat vid riksmöte 2012

Jämställdhetspolitiskt manifest

Inledning

Vi i Kristdemokratiska Ungdomsförbundet (KDU) tror på människors lika värde och har det som utgångspunkt för utformandet av vår jämställdhetspolitik. Vi tror att varje människa är unik och att hon bör betraktas som en helhet där hon har kroppsliga, själsliga och andliga behov. Varje person formar sin personlighet och sina värderingar i samspel med de gemenskaper hon finns i. Utifrån personalismen, som är kristdemokratins människosyn, tror vi därtill att människan har en fri vilja och att hon har en moralisk natur. Dessa idéer om människans väsen ligger till grund för all vår politik och blir särskilt synlig inom de politikområden som handlar om mellanmänniska relationer. Jämställdhetspolitiken är kanske ett av de allra tydligaste exemplen på ett sådant.

Jämställdhetsdebatten har de senaste decennierna varit mycket intensiv och svenska partier har i tur och ordning anslutit sig till den feministiska ideologin. Kristdemokraterna är idag i stort sett ensamma om att ta avstånd från feminismen i sin helhet. Det är också något som vi bör fortsätta att göra.

Vi i KDU anser att det behövs en sann borgerlig röst i jämställdhetspolitiken. En röst som definierar vad jämställdhet är och vad jämställdheten spelar för roll i en borgerlig kontext långt bortom radikalfeminismens sfär. Vi vill ha en jämställdhetspolitik som vågar ta strid mot feministernas förslag som många gånger motverkar det vi, utifrån vår människosyn, anser är jämställdhet.

Lika utfall vs. Lika möjligheter

Jämställdhet definieras av många som uppnådd när det existerar en rättvis fördelning av makt och resurser mellan män och kvinnor. Det finns däremot en tydlig konflikt i synen på vad som borde klassificeras som rättvist. I rådande jämställdhetsdebatt beskrivs ofta problemet kring en ojämlig fördelning genom påståenden som "Män tar inte ut hälften av föräldraförsäkringen" eller "Bara två av tio ledamöter i börsbolagsstyrelser är kvinnor". I dessa fall definieras den bristande jämställdheten utifrån det faktum att kvinnor och män inte har samma statistiska representation vid olika platser eller att det saknas lika fördelning av resurser.

Vi anser att det är problematiskt att utifrån detta synsätt mäta jämställdhet med en statistisk metod. Det intressanta är inte det statistiska utfallet av hur många män, respektive kvinnor det finns på olika platser och positioner i samhället. Något som däremot är mer sällsynt är att debattörer lyfter fram de fall där män är de som förfördelas. Som det faktum att pojkar inte lyckas lika bra i skolan, att män har svårare att vinna vårdnadstvister eller att de är överrepresenterade i brottsstatistiken. Genom att mäta jämställdhet på ett kvantitativt sätt tror vi att man missar det viktiga. Det som är intressant för oss är vad som hindrar att män och kvinnor får göra de livsval de själva vill. Om vi alla bereds lika möjligheter att välja vår framtid och behandlas efter lika principer och villkor, är det inte ett problem om representationen ser olika ut i styrelserummen eller om landets mammor är hemma mer än papporna. Det viktiga för oss är att män och kvinnor har samma möjligheter. Att alla människor får en chans att fullfölja sina drömmar och uppnå sina mål väger tyngre än att sträva efter millimeterrättvisa.

När kvinnor fick möjligheten att göra värnplikt i början av 1980-talet, försvann också den sista lagstiftningen som gav mannen rättigheter som kvinnan inte hade. Det enda som finns kvar är några motiverade skillnader mellan män och kvinnor i lagstiftningen (t.ex. brottsbalkens skrivelser om

barnadråp resp. kvinnofridskränkning). Men sedan den sista lagen som förfördelade kvinnor försvann 1983 går det att diskutera huruvida jämställdhet som politisk fråga alls är relevant.

Om kön, genus och feminism

Vore män och kvinnor helt lika, kanske det vore rimligt att förvänta sig att utfallet också vore det. Därför är det intressant att analysera synen på könet som sådant. Vad är det som konstruerar könet? Är det utifrån biologi eller sociala konstruktioner som vi blir män eller kvinnor?

Människan är, i likhet med nästan alla organiska livsformer, skapad i två kompletterande kön. Vår könstillhörighet definierar oss kanske i högre grad än något annat. Den utgör ett fundament för den egna identiteten och gruppstillhörigheten likväl som i vårt sätt att agera, umgås och tänka. Att män och kvinnor fungerar olika är något vi alla utgår ifrån i vår vardag. Vi generaliserar och förenklar detta för att underlätta i interaktionen med våra medmänniskor. Hur stor del av den identitet som är kopplad till vår könstillhörighet som kan förklaras av rent biologiska faktorer, och hur stor del som är kopplad till det som populärt kallas "sociala konstruktioner", är en översködlig diskussion som vi i KDU aldrig tror kommer få ett tillfredsställande svar.

Men det finns de som redan säger sig sitta på svaret. Det finns en föreställning om att de biologiska skillnaderna mellan män och kvinnor endast skulle vara rent kroppsliga, och inte på något plan omfatta vårt sätt att tänka eller vara som människor. Det är en väletablerad, för att inte säga dominerande, uppfattning i de flesta politiska kretsar. Den är likaledes dominerande inom de samhällsvetenskapliga disciplinerna runt om på våra universitet och högskolor. Den utgör också en avgrund mellan den genomsnittliga medborgaren, mellan verklighetens folk, och den politiska och kulturella eliten. KDU avvisar denna uppfattning och menar att den är helt politisk motiverad. Det finns emellertid ingen anledning för oss att presentera en alternativ sanning. Vi har inget behov av att teoretisera fram en skarp gräns mellan biologi och social kontext; mellan arv och miljö. Det mest fundamentala ska inte heller behöva definieras.

Vad vi däremot ser ett behov av är att kategoriskt avvisa likartfeministernas syn, inte minst eftersom de använder den för att motivera politiska förslag. KDU menar att enskilda människor bör ges möjlighet att forma sina egna liv utefter sina önskemål, som enskilda personer, men det ansvar och de rättigheter som tillkommer varje människa. Huruvida enskilda människors könstillhörighet, och huruvida denna skall ses främst i ett biologiskt eller socialt ljus, påverkar deras livsval är under alla omständigheter inte en politisk fråga. Det ankommer inte heller på politiker, forskare, journalister eller opinionsbildare att fördöma enskilda människor eller familjer för att deras livsval skulle vara för könsstereotyp. Detta ligger utanför vad vi anser är politikens gränser.

I debatten om könen lyfts inte sällan frågan om den minoritet i samhället som inte vill definiera sig utifrån något av de två könen. Eller de som menar att de är födda i det ena könet men på ett mentalt plan tillhör det andra könet. De ska naturligtvis behandlas med samma respekt som alla våra medmänniskor. Men att utifrån detta tvinga fram en könsneutral samhällsplanering, som bannlyser det djupt naturliga mänskliga draget att dela in sina medmänniskor i kvinnor och män, är naturligtvis något fullständigt verklighetsfrånvänt. Samhällets kulturella, sociala och fysiska infrastruktur bör planeras i första hand med folkflertalets intressen i centrum. Att möta minoriteternas behov utifrån tanken att hela samhället skall rivas upp i grunden, kommer enbart slå tillbaka mot minoriteterna själva. Därför är det orimligt att vi ska sluta använda de könsbetingade personliga pronomen hon och han, till förmån för hen, av hänsyn till de som inte vill tillskriva sig en könsidentitet. Det är också naivt

att tro att det skulle bidra till ökad jämställdhet om vi upphörde att använda dagens personliga pronomen.

Könsdebatten handlar trots allt dock oftast om män och kvinnor, deras relation till varandra och till samhället. I denna debatt vänder sig KDU mot feministerna och deras föreställningsvärld, som vi menar är grundad i marxistisk konfliktteori. Feminismen utgår ifrån föreställningen om att det pågår en ständig kamp om makt mellan könen. En strid, baserad på en manlig hegemoni, som endast kan lösas genom en permanent och politisk likafördelning av resurser och makt mellan de båda könen. Vi delar varken denna verklighetsbeskrivning eller de politiska lösningar som presenteras med den som grund.

Vi vänder oss emot såväl radikalfeministernas som liberalfeministernas kollektivistiska världsbild om en kamp mellan och mot könen. Hela samhället tjänar på att alla människor, både män och kvinnor, ges utrymme att vara unika personer som förtjänar respekt samt lika rättigheter och villkor. Mot feminismen och dess förvridna konfliktteorier ställer vi den personalistiska människosynen, likhet inför lagen, personligt ansvarstagande, subsidiaritet och en radikal politisk reträtt från enskilda människors personliga sfär. Vi vänder oss därmed mot de som hävdar att "allt är politik" och utifrån det vill ta makten över alltifrån familjers köksbordssamtal till deras sexuella samliv.

Politiska insatser för jämställdhet – vad fungerar egentligen?

Kvotering?

Kvotering är ett verktyg för att uppnå lika representation mellan könen. Det är frekvent förespråkat av politiker och debattörer som fäster stor vikt vid statistisk jämställdhet och lika representation.

Några exempel på kvotering är att man använder sig av kvoter vid val till politiska församlingar. I Sverige har vi haft frivillig kvotering på partiernas valsedlar. Vi har också haft positiv särbehandling vid antagningen till universitet och högskolor. Vi har speciella "pappamånader" i föräldraförsäkringen, där familjen inte får rätt att fritt förfoga alla månader i föräldraförsäkringen. Dessutom argumenteras det för att vi borde kvotera in kvinnor i börsbolagsstyrelserna. Ibland dyker det upp än mer bisarra krav på att kvotera dödsannonser i dagstidningen eller kvotera skyltarna vid övergångsställen och införa 50 % Fru Gårman som komplement till Herr Gårman.

Förutom det ganska uppenbara faktum att kvotering innebär att människor diskrimineras på grund av sitt kön så finns ytterligare negativa följd effekter. Vid kvotering av platser och maktpositioner undergrävs den legitimitet som den inkvoterade har. Om man kommit in genom könskvot ges signalen att kompetens är underordnat som mål och motivering, och det finns en risk att omvärlden tvivlar på kapaciteten hos den som kvoterats in. Det kanske med rätta. När universitetet införde könskvoter innebar det att elever med bättre betyg stängdes ute till förmån för elever av ett annat kön med sämre betyg.

Kvotering leder alltså till en kosmetisk rättvisa där män och kvinnor inte nödvändigtvis får samma chanser. Det finns ingenting som visar på att 50/50-förhållanden skulle garantera någon form av lika inflytande. Styrkeförhållanden och inflytande handlar om så mycket mer än numerär representation. KDU ser det däremot som positivt med både fler manliga och kvinnliga förebilder i samhället.

Det uppnås lättast genom att personer med ett äkta engagemang och stark drivkraft ges utrymme att ta sig fram och påverka, snarare än genom att ge olika grupper rätt till representation.

Risken finns givetvis också att andra grupptillhörigheter kräver samma typ av särlagstiftning. Har man väl öppnat för möjligheten att dedikera ett antal platser till kvinnor, är det troligt att det kommer att krävas representation utifrån exempelvis andra grupptillhörigheter som exempelvis etnisk bakgrund, sexuell läggning eller religiös tillhörighet.

Kvotering fungerar också som en genuin glädjedödare. Ett exempel är hur man i vissa vänsterorienterade ungdomsförbund väljer att kvotera talartiden vid de politiska diskussionerna på sina kongresser. Varannan talare måste vara tjej och varannan kille, vilket gör att om det är en fråga där det saknas intresse från deltagare från ena könet så får frågan inte diskuteras alls. Ett liknande exempel finns från svenska genuscertifierade förskolor, där könsstereotypa leksaker blir kvoterade och pojkar får sluta spela innebandy om inga tjejer har spelat innebandy på länge. Vid dessa fall anses det statistiska utfallet som viktigare än det genuina engagemanget och intresset.

Diskrimineringslagstiftning?

I Sverige reglerar diskrimineringslagstiftningen bland annat hur man får behandla män respektive kvinnor och vad som klassas som diskriminering. Den förbjuder all form av särbehandling, inte bara inom det offentliga, utan reglerar även hur näringsidkare behandlar sina kunder och vem man väljer att anställa.

Lagen uppfattas troligtvis som sympatisk för de flesta, åtminstone vid en första anblick. Troligen fanns också goda avsikter till att diskrimineringslagstiftningen utformades och infördes. Däremot är det uppenbart att dess breda tolkning har fått olyckliga konsekvenser. Det är denna lagstiftning som tolkats för att förbjuda exempelvis olika åldersgränser för kvinnor och män på krogen och tjejtaxa på taxiresor under sena helgkvällar. KDU vill se en förändring av gällande diskrimineringslagstiftning. Att bemöta människor utifrån generaliseringar för att förenkla sin tillvaro och sin verksamhet är naturligt och går inte att lagstifta bort. Det är först när det handlar om aktiva kränkningar och diskriminering där en part tar faktisk skada som denna lag bör användas. Det är också problematiskt att betrakta diskriminering som en subjektiv företeelse. Begreppen "kränkning" och "diskriminering" har genom denna tolkning av diskrimineringslagstiftningen urholkats och märkliga symbolfrågor har fått ta energi från verkliga jämställdhetsproblem.

En av de drivande parterna bakom den breda tolkningen av diskrimineringslagstiftningen är diskrimineringsombudsmannen (DO). KDU tycker att det är problematiskt med en myndighet som arbetar närmast propagandalikt på det sätt som DO har gjort kring diskrimineringsbegreppet och tolkningen av lagstiftningen. Därför vill vi se att DO avvecklas som myndighet och att diskrimineringsmål istället ska drivas civilrättsligt, på samma sätt som exempelvis brottet förtal hanteras av rättsväsendet.

Jämställdhetsåtgärder av alla slag?

När det framkommer statistik som visar att det råder bristande jämställdhet någonstans i samhället brukar många politikerna snabblösningen vara att göra en jämställdhetsåtgärder av något slag. Det är sällan man specificerar vad som ska uppnås av åtgärden som sådan, utan ofta tycks det mest vara ett sätt att komma undan de verkliga problemen och göra externa aktörer, som media, tillfredsställda. Att öronmärka någon miljon för att utbilda kring genus och jämställdhet låter möjligtvis bra, men att

öronmärka pengar eller starta ett projekt för ett av könen på en viss plats ger sällan långsiktiga effekter för att öka jämställdheten. Olika satsningar har gjorts sedan 1970-talet och det finns få exempel på att dessa faktiskt skapat ökad jämställdhet.

Vi tror att det snarare behövs mer av likabehandling än särlösningar för ett av könen. Det är bättre att göra rätt från början och ge män och kvinnor samma rättigheter istället för att försöka justera något i efterhand. Med tanke på den bristande effekten blir därför miljonsatsningar på olika jämställdhetsprojekt inte legitimt. Att tro att mer pengar alltid är lösningen på alla problem är ett naivt sätt att hantera något som egentligen handlar om mellanmänniska relationer. Det är dessutom slöseri med skattepengar.

Mer pengar till genusforskningen?

Genusvetenskapen är en relativt ny vetenskapsgren som studerar könen utifrån föreställningen att alla skillnader mellan män och kvinnor, som inte är rent kroppsliga, är sociala konstruktioner. Det blir problematiskt eftersom det vetenskapliga grundkriteriet är att forskningen ska vara förutsättningslös. Genusvetenskapen försöker bevisa en tes, snarare än att förutsättningslöst analysera undersökningsobjektet. Att denna tes dessutom är politiskt motiverad gör saken ännu mer problematisk. Vi har under historien sett otaliga exempel på att politisk betingad forskning är problematisk. Dessutom tenderar genusvetenskapen att visa slutenhet gentemot andra forskningsdicipliner, särskilt de naturvetenskapliga. Vår bild av genusforskningen är att den i hög grad sysselsätter sig med att leta empiri för att bekräfta sina teorier istället för att ha som mål att bedriva förutsättningslös forskning.

Det finns goda skäl att ifrågasätta genusvetenskapen av idag. Därmed inte sagt att forskning om könen och deras beskaffenhet är oproblematiske; men den behöver ske på helt andra premisser än den gör idag. KDU vill se en strypning av de riktade bidragen till de genusvetenskapliga institutionerna på ett liknande sätt som skett i Norge. Vi föreslår också att Nationella Sekretariatet för genusforskning, som närmast utvecklats till en tankesmedja för radikalfeminism än ett produktivt forskningsorgan, avvecklas.

Genuspedagogik i skolan?

För att öka jämställdheten långsiktigt förespråkar många debattörer att man ska börja tidigt för att påverka barnens sociala utveckling och förhindra att de utvecklar stereotypa könsmonster. Idén om genusstrategier i förskolan bygger ofta på den radikalfeministiska föreställningen om kön som enbart en social konstruktion. Deras slutsats blir utifrån denna föreställning att om vi behandlar flickor och pojkar på samma sätt kommer de att bli exakt likadana.

Många av de metoder som används inom genuspedagogiken liknar närmast experiment där barnen blir försökskaniner, och hör inte hemma i förskolan. Det som istället bör göras är att satsa på välutbildade förskolelärare och vi vill också poängtera vikten av manliga och kvinnliga förebilder både i hemmiljön och i förskolan. Vi tycker att både pojkar och flickor ska uppmuntras att utveckla sin potential och sina talanger. Förskolans och skolans huvuduppgift bör vara sig vara att förstärka eller att bekämpa könsstereotypa val hos eleverna.

Bekämpa mäns våld mot kvinnor?

Ofta talas det om mäns våld mot kvinnor som det yttersta tecknet på mäns patriarkala förtryck. KDU anser att det är ytterst problematiskt att skuldbelägga alla män för något ett fåtal gjort sig skyldiga till.

Begreppet "mäns våld mot kvinnor" har en kollektivistisk ansats som KDU tar avstånd ifrån. Det är mer lämpligt att tala om våld i nära relationer och därmed inte heller utesluta vare sig de som misshandlas av den kvinnliga parten i relationen eller de som lever i ett samkönat förhållande.

Däremot föreligger en kraftig överrepresentation av män som våldsutövare vid denna typ av brottslighet. Det faktum att män oftast har ett fysiskt övertag är en enkel förklaring, men det finns givetvis fler. Relationsvåld är extra problematiskt eftersom offret är särskilt utsatt. Förövaren är en närstående person som offret ofta har starka känslor för och någon som personen inte sällan står i beroendeställning till.

KDU vill se mer stöd till de som utsätts för denna typ av våld och ökat skydd för de våldsutsatta. Mot bakgrund av dettaser vi gärna en ökning av anslagen till landets kvinnojourer. Det är också viktigt att kvinnojourerna är just kvinnojourer, och inte plantskolor för radikalfeminismen; som vi har sett exempel på. Regelbunden granskning av verksamheten måste ske.

Kvinnor är också särskilt utsatta när det gäller människohandel och trafficking. Det är också kvinnor som i störst utsträckning ägnar sig åt prostitution. KDU anser att det ska vara kriminellt att köpa och sälja sexuella tjänster. Vi anser att nuvarande lagstiftning är problematisk eftersom handlingen är kriminell bara för den ena av parterna. Vi tycker däremot att den som bedriver trafficking och människohandel ska straffas särskilt hårt.

KDU motsätter sig starkt den kultur som motiverar hedersvåld och tvångsäktenskap. Vi anser också att regeringen måste utarbeta en strategi för hur just hedersvåld och tvångsäktenskap kan motverkas i samarbete med myndigheter och ideella organisationer. Hos socialtjänsten, polisen och på skolor bör det finnas personal som är utbildad i hur man upptäcker dessa problem, hur det drabbar ungdomar och hur det kan förebyggas. Vår uppfattning är att kvinnlig könsstympning alltid är oacceptabel. Sverige skall i biståndssammanhang verka för att stödja organisationer och rörelser som motverkar könsstympning samt också erbjuda större skydd för de kvinnor i Sverige som riskerar att utsättas för dessa övergrepp.

En jämställd arbetsmarknad?

Vi avvisar feministernas idéer främst eftersom deras praktiska förslag gör våld på andra, viktigare, politiska principer: på egenmakt, på personligt ansvarstagande, på politikens gränser och på en familjepolitik med barnet i centrum. Det innebär att även om feministernas verklighetsbeskrivning hade stämt överens med verkligheten, hade vi nästan utan undantag avvisat deras politiska förslag. Deras förslag kommer med ett pris som helt enkelt inte är värt att betala. Trots detta finns det all anledning att genomsåda den falska verklighetsbeskrivning som ligger till grund för feministernas politiska förslag. I annat fall kommer den politiska debatten att drivas på deras premisser.

I centrum av denna verklighetsbeskrivning finns debatten om löner. Det hävdas gång på gång att kvinnor är systematiskt, som kollektiv, lönediskriminerade på den svenska arbetsmarknaden. Det är ett påstående som i den partipolitiska debatten sällan blir ifrågasatt. Men det finns all anledning att fråga sig vad detta påstående egentligen bygger på. Vänstern ser automatiskt olikheter som en del av en konspiration; en del av ett strukturellt förtryck. Borgerlighetens kanske viktigaste uppdrag att är motsätta sig detta. Och i debatten om löner har man definitivt misslyckats. Siffror från 2010 ger för handen att löneskillnaden mellan män och kvinnor, sett till hela arbetsmarknaden, är ungefär 15

procent. Siffran kan till stor del förklaras med att män och kvinnor gör olika yrkesval. Män väljer i högre grad än kvinnor yrken som ger högre lön. Män och kvinnor har, utifrån samma förutsättningar, själva gjort olika livsval. Det ankommer inte på någon annan att fördöma dessa människor för att deras yrkesval skulle vara könsstereotypa. Mot detta resonemang brukar feminister hävda att de kvinnodominerade yrkena har haft en sämre löneutveckling just för att de är kvinnodominerade. En betydligt mer trolig hypotes är emellertid att de kvinnodominerade yrkena i högre grad återfinns inom offentlig sektor, där den konkurrens som återfinns inom privat sektor i hög grad saknas. Oavsett förklaringarna till de kvinnodominerade yrkenas lägre löner betraktar inte KDU lönesättning som en fråga som ska mötas parlamentariskt. Däremot kan vi skapa politiska förutsättningar för att minska klyftan mellan dessa olika yrkesgrupper. Och här handlar det framförallt om att avreglera och öppna upp för ökat entreprenörskap inom ramen för offentlig verksamhet.

Kvar i lönediskussionen finns påståenden om att vi i Sverige ännu inte uppnått "lika lön för lika arbete". Statistiken som stödjer dessa påståenden är bristfällig och om man skrapar på ytan och försöker hitta konkreta exempel botten skillnaderna nästan alltid i en motiverad diskrepans mellan enskilda människor (längre tid på samma arbetsplats, högre utbildning, ansvarsområde etc). Med detta sagt är det dock så att det också existerar osaklig och könsbaserad lönediskriminering. Denna skall bekämpas och är dessutom redan idag olaglig. Att denna skulle utgöra ett omfattande och ständigt närvarande problem är dock en uppfattning KDU vänder sig mot. Vi menar att en verklighetsbeskrivning som hävdar motsatsen är ett av många exempel på hur feministerna försöker anpassa verkligheten efter deras egna ideologiska föreställningar om den patriarkala konspirationen.

Det finns en rad andra föreställningar kopplade till arbetslivet som feminister använder sig av för bevisa sina teorier. Exempelvis att kvinnor skulle ha svårare att göra karriär och stiga i positionerna. Att kvinnor är underrepresenterade inom högre befattningar i näringslivet är ovedersägligt. Men återigen går det knappast att använda som ett bevis för att kvinnor hindras genom dolda strukturer. Feminister bortser helt vårdlöst från andra faktorer, eftersom de bygger sin verklighetsbeskrivning på att alla skillnader mellan könen är socialt konstruerade. Att kvinnor i mindre grad än männen är benägna att försumma privatlivet för att göra karriär är en förklaring som ligger betydligt närmare till hands. Forskning visar också att män i högre grad än kvinnor är tävlingsinriktade och riskbenägna, vilket också är faktorer som främjar möjligheten att göra karriär. Att det skulle finnas ett strukturellt problem med att kvinnor har svårt att göra karriär eftersom de diskrimineras vid chefsutnämningar är ett påstående som helt saknar grund. Snarare är ofta den nuvarande trenden den motsatta, företag letar aktivt efter kvinnor och befodra eftersom de vet att det ser dåligt ut med en manlig dominans bland cheferna.

Vi anser dock att man bör problematisera i ett bredare perspektiv kring varför vi män och kvinnor gör de val vi gör och vad som ligger till grund för olika människors individuella preferenser. Vi tror att det går att nå längre om man inte skyller allt på en påstådd könsmaktsordning och ett patriarkat, utan istället försöker se vad det är för intressen och egenskaper som bidrar till att vi gör så olika livsval. Denna diskussion bör dock inte styras från politiska instanser.

Jämställdhet enligt oss

KDU vill alltså att strävan efter jämställdhet ska bygga på idén om människors lika värde. Vi tror på människors kapacitet att bestämma över sitt eget liv och att både män och kvinnor växer av att ha ett personligt ansvar över sina handlingar och sina beslut.

Vi motsätter oss särlösningar som kvotering och kortsiktiga jämställdhetsprojekt som kommer till stånd för att justera numerära ojämnheter. Vi tror att den vägen inte leder till äkta jämställdhet. Eftersom vi ser på män och kvinnor som kompletterande anser vi givetvis att båda fyller en viktig funktion och att vi i större utsträckning bör ta tillvara på de egenskaper vi har. Vi ser positivt på fler kvinnliga förebilder i näringslivet och inom politiken. Lika positivt ser vi på att män blir mer närvarande i sina familjer. Vi tycker däremot att både den som bryter mot könsstereotypen och den som bejaktar den ska respekteras i sitt val.

Vi borde våga tala om varför kvinnor inte tar samma risker som män och hur man uppmuntrar fler kvinnor att ta plats i näringslivet och i politiken. Vi tror att äkta jämställdhet inte kan skapas av politiker, utan att det är något som sker människor emellan, i civilsamhället.

Inte därmed sagt att vi vill ifrånta politiken allt ansvar. Sverige är inte ett jämställt land och vi lever definitivt inte i en jämställd värld. Varje dag behöver vi sträva efter att män och kvinnor behandlas med respekt och utifrån lika villkor. Vi vill bekämpa kvinnoförtryck och skydda de som utsätts för det. Vi vill uppmuntra människor att leva sitt liv efter sina önskningar och se ett samhälle där män och kvinnor är lika mycket värda. Ett samhälle som har plats för både manligt och kvinnligt.

KDU:s jämställdhetspolitik i punkter

- KDU avvisar den moderna feminismen i sin helhet
- KDU är för jämställdhet och menar att den mäts i lika möjligheter och inte i lika utfall
- KDU motsätter sig alla former av kvotering och positiv särbehandling
- KDU avvisar uppfattningen att män och kvinnors olika beteenden och val enbart skulle vara ett resultat av sociala faktorer
- KDU vill förändra gällande diskrimineringslagstiftning så att den inte omfattar perifera frågor som olika priser för kvinnor och män hos frisören
- KDU vill avveckla diskrimineringsombudsmannen (DO)
- KDU vill minska de riktade bidragen till de genusvetenskapliga institutionerna och avveckla Nationella Sekretariatet för Genusforskning.
- KDU är skeptiska till genuspedagogik i förskolan och anser att skolpersonal varken ska arbeta för att förstärka eller bekämpa könsstereotyper
- KDU anser att det ska vara kriminellt att köpa och sälja sexuella tjänster
- KDU vill öka stödet till landets kvinnojourer
- KDU vill att personal hos polisen, socialtjänsten och på skolorna ska vara utbildade i hur man upptäcker och hur man kan förebygga hedersvåld och tvångsäktenskap.
- KDU ser positivt på att kvinnor ges större chans att välja arbetsgivare i och med avregleringar inom exempelvis vården